

Sygn. akt II K 304/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2017 roku.

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Maszner

Protokolant: Marzena Kwiatek

Przy udziale Weroniki Masny - Majewskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu dniach 19 września 2017 roku, 12 grudnia 2017 roku na rozprawie sprawy

R. K. s. A. i A. z domu T., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że: w dn. 02-03-2014 r. w rejonie drogowego przejścia granicznego w Ś. na 1 km drogi k-2 pomagał o ukrycia uprzednio przyjętego w miejscowości B. na terytorium N. od nieustalonej osoby rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, tj. samochód m-ki M. (...) o nr vin (...) o wartości szacunkowej 44400 zł, który to pojazd został utracony w wyniku kradzieży na terenie N. w dn. 01/02-03-2014r. w miejscowości B. na szkodę T. B. w ten sposób, że przeprowadził pojazd z terytorium N. na terytorium (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku o sygn. II K 672/01 z dn. 09-09-2002 r. za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 2 k.k. na karę 1 roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 02-06-2010r. do 02-10-2011r.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

orzeka:

1. Oskarżonego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje oskarżonego zaś na podstawie art. 291§1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. N. O. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy, 24/100) złotych w tym 23 % podatku VAT w kwocie 135,24 (sto trzydzieści pięć, 24/100) złotych tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu
3. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego R. K. opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych, zaś na podstawie art. 624§1 kpz zwalnia oskarżonego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 304/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 1 marca 2014 roku około godz. 18:00 T. B. zaparkował samochód marki M. (...) nr VIN (...) o numerze rejestracyjnym B- (...) o wartości szacunkowej 44.400 zł przy ulicy (...) w B. w N.. W dniu 2 marca 2014 roku około

godziny 12:00 T. B. stwierdził, iż na parkingu nie ma jego samochodu. T. B. o fakcie kradzieży zawiadomił niemiecką policję.

Oskarżony R. K. w dniu 26 lutego 2014 roku spotkał się nieustalonym mężczyzną o imieniu N. w O. na ul (...) przy urzędzie pracy. Mężczyzna ten zaproponował oskarżonemu że przewiezie on samochód z B. do W. za kwotę 150 Euro. Oskarżony wyraził na propozycję zgodę wtedy mężczyzna ten wręczył oskarżonemu telefon marki N. oraz kwotę 250 zł na dojazd do B.. R. K. do B. dojechał 2 marca 2014 roku o godzinie 0.24. Wysiadł na wskazanej mu stacji tam został odebrany przez zleceniodawcę i zawieszony samochodem marki V. (...) na parking koło nieustalonego sklepu. Na parkingu stał samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...) był on otwarty, wewnątrz była nawigacja, która miała ustawioną trasę do W.. Zleceniodawca wręczył oskarżonemu klucz nasadowy z tzw łamakiem na wypadek gdyby zablokowała się w samochodzie kierownica oraz kwotę 300 zł na benzynę. Powiedział, iż kluczyk jest w stacyjce i zakazał tankowania na terytorium N., nie przekazał też żadnych dokumentów pojazdu. Oskarżony zorientował się, że samochód jest kradziony jednak wszedł do samochodu odpalił go znajdującym się w stacyjce kluczykiem i pojechał samochodem do P.. Oskarżony nie tankował samochodu przed dojechaniem do granicy. Oskarżony zastał zatrzymany przez straż Graniczną w Ś. na granicy (...) jak usiłował ją przekroczyć skradzionym samochodem marki M. (...) nr VIN (...) o numerze rejestracyjnym B- (...). Oskarżony został zatrzymany o godzinie 14.35 w dniu 2 marca 2014 roku. Na wezwanie oskarżony dobrowolnie wydał otrzymane od zleceniodawcy nawigację, telefon N. oraz łamak z kluczem nasadowym.

Samochód marki M. (...) nr VIN (...) o numerze rejestracyjnym B- (...) został odebrany oskarżonemu, a następnie zwrócono właścicielowi, który nie stwierdził w nim żadnych uszkodzeń.

R. K. nie ma prawa jazdy jednak potrafi jeździć samochodem.

R. K. był uprzednio wielokrotnie karany. Między innymi wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Otwocku z dnia 5 września roku w sprawie II K 672/01 został skazany za dwa czyny z art. 286§2 kk i jeden czyn z art. 278§1 kk . na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Karę pozbawienia wolności skazany odbywał w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 10 czerwca 2011 roku.

U R. K. nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego zaburzenia osobowości nie będące chorobą psychiczną oraz szkodliwe używanie alkoholu. Oskarżony w czasie zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów jak i w czasie postępowania nie budzi wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonego R. K. (k 384-385) oraz zeznań świadka A. P. (k399v) oraz dowodów z dokumentów w postaci: protokołów zatrzymania (K 4-8) protokołów przeszukania (K 9-11, K 12-14, K 23-25) informacje z a.(K 31-34) protokołu oględzin (K 42-44) dokumentacji zdjęciowej (K 45 – 50), dokumentacji ze strony (...) (K 67-72, K 187-200, k 201-226) paragon i bilety (K 75-76), wyroki (K 79-80, 134-136), historii choroby (K 86 – 111) wywiadu (K 115-117) zawiadomieniu o zwolnieniu ze sprawy (K 152) opinii (K 153-166, 350), dokumentacji telefonu (K 171 – 175), tłumaczenia (k 227-264) informacja w trybie art. 213 § 1 a kpk (K 326) i karta karna (K 387-388).

Oskarżony R. K. przesłuchany po raz pierwszy w czasie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż w dniu 26 lutego 2014 roku nieznanemu mu mężczyźnie o imieniu N. zlecił mu za przywiezienie za kwotę 150 Euro samochodu z N.. Oskarżony otrzymał od niego 250 zł na bilet oraz telefon N.. R. K. przyjechał do B. w dniu 1 marca 2014 roku zleceniodawca odebrał go z dworca a następnie odwiózł na parking gdzie stał otwarty samochód marki M.. Wewnątrz znajdowała się ustawiona nawigacja. Mężczyzna o imieniu N. wręczył mu klucz nasadowy z łamakiem zaś w samochodzie znajdował się kluczyk. Oskarżony zorientował się że samochód jest kradziony jednak pojechał nim do granicy gdzie został zatrzymany.

Przesłuchany ponownie w toku postępowania przygotowawczego oskarżony formalnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oświadczając iż nie wiedział że samochód jest kradziony a następnie złożył wyjaśnienia.

Wskazał w nich, że podtrzymuje wszystkie wyjaśnienia złożone poprzednio. Dodatkowo wyjaśnił iż nigdy wcześniej nie był w B., nie zna języka niemieckiego, nie ma prawa jazdy ale umie jeździć samochodem. W momencie gdy mężczyzna który go zatrudnił wręczył mu klucz oczkowy i łamak oraz powiedział że ma zatankować dopiero w (...)nabrał pewnych wątpliwości co do tego czy samochód nie jest kradziony. W czasie zatrzymania przez straż graniczną nie uciekał tylko nie chciał gwałtownie hamować i zatrzymał się 150-200 metrów dalej. W chwili zatrzymania oddał wszystkie otrzymane od zleceniodawcy przedmioty.

W czasie przesłuchania w czasie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony oświadczył, że nie wiedział że samochód jest kradziony, nie uciekał nim tylko jechał szybko. Urodziło mu się dziecko, pracował dorywczo ale przez okres zimowy nie było pracy.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Złożył w trybie art. 387 kpk wniosek o dobrowolne poddanie karze. Wniósł o wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Prokurator nie wyraził zgody na zaproponowaną karę i zaproponował oskarżonemu wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na zaproponowaną w takim wymiarze karę oskarżony nie wyraził zgody.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 387 kpk nie uwzględnił wniosku oskarżonego o wydanie wyroku w tym trybie albowiem Prokurator sprzeciwił się zaproponowanej przez oskarżonego karze zaś oskarżony nie wyraził zgody na zaproponowaną przez Prokuratora karę.

Po nie uwzględnieniu wniosku oskarżony wyjaśnił, że w okresie zarzutu urodziło się mu dziecko i był bez pracy. Facet przy urzędzie pracy zaczął go czy nie przejedzie przez granicę samochodem za co zaoferował 150 euro. W W. dał mu bilet i telefon mówił, że jak będzie w B. na stacji to oskarżony ma dzwonić do niego Oskarżony pojechał do B.. Tam na niego czekał mężczyzna który go zatrudnił. Dał oskarżonemu kluczyk od samochodu. Oskarżony dopiero na miejscu zauważył, że to jest kradziony samochód, bo ten kluczyk był dziwny bo cały prosty. Na drugi dzień z rana wsiadł i pojechał tym samochodem. Na przejściu zatrzymali go i był aresztowany w tej sprawie. Oskarżony potwierdził wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, oświadczył również, iż obecnie przyznaje się do zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył co następuje.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez oskarżonego Sąd uznał je za wiarygodne kiedy opisał on przebieg zdarzeń, które zakończyły się zatrzymaniem oskarżonego w dniu 2 marca 2014 roku. Sąd dał wiarę oskarżonemu kiedy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy w szczególności w postaci protokołów zatrzymania, protokołów przeszukania, protokołu oględzin i dokumentacji zdjęciowej potwierdzają wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają również w korelacji czasowej z dokumentacją zgłoszenia kradzieży dokonaną przez T. B..

Sąd nie dał wiary oskarżonemu kiedy wyjaśnił, iż nie wiedział o tym że samochód pochodzi z kradzieży. Jest to sprzeczne z samymi wyjaśnieniami oskarżonego który za każdym razem wyjaśniał iż zorientował się w chwili wręczenia mu łamaka z kluczem i kluczyka do pojazdu, że samochód jest kradziony.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. P., w ocenie Sądu jednak zeznania świadka nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, świadek nie miała wiedzy o czynie zarzucanym oskarżonemu potwierdziła jedynie iż nie wrócił on w okresie zarzutu do domu.

W ocenie Sądu jako w pełni wiarygodne należało uznać dowody z dokumentów ujawnionych i przeprowadzonych w toku postępowania, zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani wiarygodności do czego Sąd również nie znalazł podstaw. Sąd zważył iż zebrane w sprawie dokumenty potwierdzają wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego.

Istotnymi dowodami w przedmiotowej sprawie były opinie biegłych psychiatrów, które są jasna, pełne, należycie umotywowane oparte o dokumentację medyczną oraz wiedzę i doświadczenie biegłych, po przeprowadzonym badaniu ambulatoryjnym oskarżonego.

Wszystkie powyższe powody stały się podstawą do przypisania oskarżonemu R. K. tego że: w dn. 02-03-2014 r. w rejonie drogowego przejścia granicznego w Ś. na 1 km drogi k-2 pomagał o ukrycia uprzednio przyjętego w miejscowości B. na terytorium N. od nieustalonej osoby rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, tj. samochód m-ki M. (...) o nr vin (...) o wartości szacunkowej 44.400 zł, który to pojazd został utracony w wyniku kradzieży na terenie N. w dn. 01/02-03-2014r. w miejscowości B. na szkodę T. B. w ten sposób, że przeprowadził pojazd z terytorium N. na terytorium (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku o sygn. II K 672/01 z dn. 09-09-2002 r. za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 2 k.k. na karę 1 roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 02-06-2010r. do 02-10-2011r. tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

Paserstwo określone w art. 291 k.k. jest specyficznym przestępstwem, gdyż czynności podejmowane przez pasera, dotyczą rzeczy uzyskanej z wcześniej popełnionego czynu zabronionego. Wśród czynności sprawczych paserstwa nabycie i przyjęcie rzeczy mają charakter materialny, a ich dokonanie wymaga przejścia władztwa nad rzeczą ze zbywcy na pasera. Czynności te nie powodują oczywiście skutków czynności cywilnoprawnych, lecz są na nich wzorowane. W zamiarze stron nabycie rzeczy ma doprowadzić do przeniesienia na pasera władztwa odpowiadającego swoją treścią prawu własności, a przyjęcie – innych praw majątkowych do rzeczy. Nie ma znaczenia, czy są to czynności odpłatne czy nieodpłatne (wyr. SN z 13.3.1986 r., II KR 44/86, OSNPG 1986, Nr 12, poz. 169). Pomoc do zbycia i pomoc do ukrycia rzeczy mają charakter formalny, zatem dokonane są niezależnie od tego, czy zbycie lub ukrycie rzeczy faktycznie nastąpiło. Paserstwo z art. 291 KK może być popełnione tylko umyślnie, w obydwu postaciach zamiaru. Nie wymaga więc pełnej wiedzy co do pochodzenia rzeczy, wystarczające jest przewidywanie możliwości, że pochodzi ona z czynu zabronionego, i godzenie się na to (wyr. SN z 24.5.2011 r., III KK 360/10, Prok. i Pr. – wkł. 2011, Nr 11, poz. 8; wyr. SA w Katowicach z 14.12.2012 r., II AKA 324/12, KZS 2013, Nr 5, poz. 59; wyr. SA we Wrocławiu z 27.9.2013 r., II AKA 283/13, Legalis). Do znamion paserstwa nie należy cel osiągnięcia korzyści majątkowej (zob. np. wyr. SN z 14.5.2013 r., III KK 395/12, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 5.9.2013 r., II AKA 138/13, Legalis).

Oskarżony R. K. zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. Recydywa zwykła ma miejsce wówczas, gdy sprawca popełnił przestępstwo umyślne, został za nie skazany na karę pozbawienia wolności, odbył co najmniej sześć miesięcy orzeczonej kary, popełnił przestępstwo umyślne podobne do tego, za które został skazany, a także popełnił je w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Przestępstwo podobne zostało określone w art. 115 § 3 k.k. przy użyciu trzech kryteriów: tożsamości rodzajowej dobra prawnego; popełnienie przestępstwa z użyciem przemocy lub groźby jej użycia; popełnienie przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Podobieństwo przestępstw należy ustalać *in concreto*.

R. K. wyrokiem Sąd Rejonowy w Otwocku z dnia 5 września roku w sprawie II K 672/01 został skazany za dwa czyny z art. 286§2 kk i jeden czyn z art. 278§1 kk . na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Karę pozbawienia wolności skazany odbywał w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 10 czerwca 2011 roku. Zatem stwierdzić należy, iż oskarżony dopuścił się czynu w ramach powrotu do przestępstwa, bowiem w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 10 czerwca 2011 roku był pozbawiony wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Otwocku , zaś w dniu 2 marca 2014 roku, czyli przed upływem 5 lat od czasu kiedy odbył sześć miesięcy kary pozbawienia wolności popełnił kolejne przestępstwo podobne. Wobec powyższego Sąd uznał, iż oskarżony R. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa w ramach powrotu do przestępstwa.

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy jest jednoznaczny i pozwala na ustalenie, iż oskarżony R. K. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. R. K. pojechał do B. w N. w celu odebrania i przewiezienia samochodu co zostało zlecone mu przez nieustaloną osobę pomimo iż oskarżony nie miał prawa jazdy. Oskarżony zastał samochód otwarty w stacyjce był nie oryginalny zaś na wypadek zablokowania kierownicy otrzymał

klucz oczkowy wraz z tzw łamakiem. Oskarżonemu zleceniodawca nie przekazał żadnych dokumentów samochodu oraz przykazał nie tankować w N.. W takiej sytuacji oskarżony co sam przyznał miał świadomość, iż samochód który ma przeprowadzić przez granicę pochodzi z czynu zabronionego. Oskarżony mając taką wiedzę zdecydował się przejechać samochodem marki M. (...) przez granicę. Z wyjaśnień samego oskarżonego wynika jednoznacznie, iż oskarżony kiedy zobaczył kluczyk samochodu doszedł do przekonania, iż samochód pochodzi z czynu zabronionego. Tym samym należy uznać, iż miał on świadomość popełnionego czynu. W ocenie Sądu działanie polegające na przewozie skradzionego samochodu a zwłaszcza przez granicę na zlecenie innej osoby wyczerpują znamię czynu z art. 291§1 kk pomocy w ukryciu.

Sąd uznając winę oskarżonego za udowodnioną za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu powyższą karę Sąd uznał, iż taka kara będzie w świetle art. 53 § 1 i § 2 k.k. karą sprawiedliwą i wyważoną z punktu widzenia ustalonego powyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności biorąc pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające.

Do okoliczności łagodzących w przedmiotowej sprawie Sąd zaliczył przyznanie się oskarżonego oraz fakt iż od razu składał wyjaśnienia, które mogły pośrednio doprowadzić do ustalenia osoby zleceniodawcy.

Okolicznościami obciążającymi w przedmiotowej sprawie był przede wszystkim, fakt że oskarżony dopuścił się przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak również to, że oskarżony popełnił kolejne przestępstwo w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd uwzględnił także uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa w tym skierowane przeciwko mieniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze jak również w zakresie społecznego oddziaływania. W ocenie Sądu pozwolą one oskarżonemu zrozumieć nagannosc jego zachowania, w tym wyciągnąć właściwe wnioski na przyszłość, tak aby więcej nie wrócił na drogę postępowania niezgodnego z prawem. Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary w szczególności biorąc pod uwagę dotychczasową karalność oskarżonego, który dotychczas nie wyciągnął żadnych konsekwencji z wymierzanych mu uprzednio w innych postępowaniach kar o charakterze nieizolacyjnym i ponownie dopuszczał się popełnienia kolejnych przestępstw. Z tych też względów w ocenie Sądu w przypadku oskarżonego jedynie kara bezwzględnej pozbawienia wolności jest w stanie spełnić swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze jak również w zakresie społecznego oddziaływania.

Sąd z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 291§1 kk w zw z art. 64§1 kk nie widział możliwości na podstawie przepisów obowiązujących w dniu popełnienia przez niego czynu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności wobec powyższego Sąd orzekł na podstawie art. 4§1 kk według przepisów obowiązujących w dacie wydania wyroku. Sąd uznał iż przepisy obowiązujące w dniu popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu w przypadku orzeczenia wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie są dla niego względniejsze.

Zgodnie z wnioskiem obrońcę Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. N. O. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy, 24/100) złotych w tym 23 % podatku VAT w kwocie 135,24 (sto trzydzieści pięć, 24/100) złotych tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. K. z urzędu

Ze względu na sytuację materialną oskarżonego, który zarabia 2500 zł z czego ma obowiązek zapłacić 1350 zł z tytułu zasądzonych alimentów na 3 dzieci oraz informacje uzyskaną w trybie art. 213§1 a kpk Sąd uznał iż jest on w stanie pokryć jedynie część kosztów Sądowych i na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa

opłatę sądową w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych oraz na podstawie art. 624 kpk zwolnił oskarżonego od konieczności ponoszenia pozostałych kosztów sądowych wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak na wstępie.